

Exista tinuturi in care vorbele
se transforma in povesti
si faptele in magie...

URME IN ZAPADA

Julia Henriette Kakucs

Foto: GeoN

Noaptea se prabusise
cu o cruzime nebanuita peste noi.
Stateam speriasi unul langa altul in aceasta
masina ce se oprise dintr-odata, pierduti pe
acest drum ce parea ca nu duce nicaieri.
Padurea se ascunse intr-o umbra
deasa ce nu promitea nimic bun.

Era frig... mult prea frig
pentru a innopta aici, sub acest cer clar si plin
de stele. Fulguia... Intr-un dans molcom
cristalele de gheata se invarteau impreuna cu
vantul, proiectandu-se pe ecranul intunecat al
noptii.

Taceam. Doar respiratia noastra se facea auzita in linistea ce ne
invaluia. Incet, incet incepusem sa-i distingem si aburii alburii. Nu ne cunosteam.
Intamplarea ne adusese pe amandoi pe aceasta carare spre varful muntelui.
Schiurile ramasesera undeva in spate...la fel si rucsacurile noastre. Asteptam... Nici
noi nu stiam ce...

Prima data aparuse lumina laternei. Se auzeau pasi apropiindu-
se... Zapada gemea - asemeni unui animal necunoscut - sub greutatea lor.
Coborasem din masina. O voce adanca ne invita sa ne adapostim intr-o casa din
vecinatate. Recunoscatori ii urmasem chemarea. Doar scartaitul pasilor ne marca
drumul in noaptea adanca. Barbatul din fata noastra era inalt. Miscarile lui
destainuau forta omului obisnuit sa traiasca in armonie cu natura. Intr-un palton de

culoare inchisa si purtand cizme inalte ce se afundau in albul zapezii, se grabea intr-o directie ce-i era in mod evident binecunoscuta. Se oprise in fata unei porti grele de lemn si ne facea semn cu laterna de buzunar sa intram. Lumina ei serpuia facand arabescuri in bezna. Pasisem in intrarea ingusta. Teama trezita de aceasta noapte in singuratatea iernii disparuse.

Stateam acum asezati in fata unei mese puse. In fata ferestrei bradul se indoia sub greutatea zapezii. Mi se parea ca sosisem intr-o lume in care culoarea alba se asternuse peste tot. Netezeam suprafata luciasa, proaspat calcata si apretata a fetei de mese. Albul servetelului care acoperea cosul de paine stralucea ca un fulg pierdut pe un lac inghetat. Sub el se conturau formele rotunde ale painitelor. Focul se auzea paraind in soba. Camera era confortabila si placuta.

Barbatul se asezase si el intre timp. Sacoul negru se contura cu putere pe fundalul alb al peretelui. O lume in alb si negru ne luase in primire, pe noi, calatori naufragiati ai unei lumi aspre. Ochii sai intunecati, patrunzatori ne priveau din adancul unei fete deosebit de palide. Nu stiam cum il cheama. Si totusi se nascuse intre noi o incredere adanca, inexplicabila.

“Sunteti o pereche?” Intrebarea venise pe neasteptate si plutise peste capetele noastre doar fugitiv ca si o umbra, raspandindu-se aproape neobservata in spatiul restrans in care ne gaseam.

„Nu. Am pornit singura la drum. Locul langa mine era liber...” soptisem si raspunsul meu suna usor mirat avand tonul cuiva care nu intelege exact situatia. Ma intorsesem acum pentru prima oara spre insotitorul meu. Il masuram atenta. Era un baiat de varsta mea, de aceeasi inaltime ca si mine. Ne-am zambit eliberati de presupuneri si ganduri ascunse.

La fel de linistita, retinuta parca in suspensie, ma ajunse si intrebarea urmatoare. “Vrei sa ramai aici cu mine?” Muschii fetei ii ramasesera impartiali in timp ce-i respingeam cu un zambet usor oferta.

“Nu se poate prinde vantul de seara...” » soptise el, raspunzandu-si de fapt mai mult sie insusi.

Ma cuprinse oboseala. Simteam o mare recunostinta in timp ce corpul mi se intindea pe cearceaful racoros. Imi lipisem obrazul de perina moale si pufoasa. Patura usoara ma invaluia dezmiardandu-ma. Ma gaseam in mijlocul unui

vis ce-l traisem deja... intr-un pat de lemn ce ma vrajise candva cu parfumul lui...
Pleoapele mi se inchisesera de mult cand o mana invizibila stinse lumina.

Devenisem o parte componenta a acestui joc in alb si negru...
Noaptea ma imbratisase... Metamorfoza mea intr-o cometa minuscula ratacita in
peisajul inzapezit nu o observase nimeni... Devenisem o luminita a iernii...

Goala, fara sa simt gerul, paseam acum pe o cararea banuita doar. Pasii mei ma
duceau spre lumina lunii.

Umezeala imi invaluia pulpele. Ma oprisem intr-un luminis ridicandu-mi bratele spre
cerul instelat. Incordarea formase un arc din albul trupului meu. Tandru ma
deschisem acestei asteptari urmand chemarea infinitului... Negura imi sterse
conturul lasandu-ma sa ma contopesc cu steaua pierduta in abisul intunecat al
cerului ...

In noaptea de iarna imi ramasesera urmele pasilor palpaind fosforescent in zapada...

Foto: GeoN